

i Aar er den taget ud igjen, men virkelig ikke af det Hensyn, som er gjort gjældende her, at Krigsbestyrelsen frygtede for, at man ikke skulde kunne faae Hærloven gennemført i Aar og derfor vilde have disse Lovbestemmelser fremmede ad særlig Veie. Nagtet det var fuldt forsvareligt, om man havde taget dette Hensyn, saa har det dog ikke været Grunden; men min Bevæggrund har ved en nøie Overveelse under Udarbejdelsen af Hærloven været den, at Bestemmelser af den Natur, som vedrøre saa mange Interesser omkring i Landet, bør søges og findes i en særlig Lov, og ikke i en Lov om Hærens Organisation. Der skal Kommunalbestyrelserne ikke være henviste til at søge den, de maa vide, at de have den i en særlig Lov. Det har været min Hovedbevæggrund til at udtage den af Hærloven; men dernæst er der en paatrængende Nødvendighed for snarest mulig at træffe Foranstaltninger til, at Hæren i Tilfælde af Krigsberedskab kan blive forsynet med det fornødne Antal Heste. Alle andre Bestemmelser for at tilveiebringe en hurtig Mobilisering af Hær og Flaade under de nu bestaaende Ordningsslove ere trufne; vi mangle kun den ene væsentlige Bestemmelse om, hvorledes vi skulde kunne tilveiebringe de fornødne Heste i Tilfælde af Krigsberedskab, og jeg vil spørge ærede Medlemmer af dette Thing, om de ville finde det forsvareligt, at en Krigsminister ikke søger snarest mulig at afhjælpe denne Mangel. Ærede Medlemmer ville sige, at i Tilfælde af Krigsberedskab kunde der udstedes en provisorisk Lov. Jeg skal tillade mig her at udtale, hvad jeg udtalte i Landsthinget. Det undrer mig her i Repræsentationen at høre udtale en Forfærlighed for provisoriske Love, medens jeg finder, man bør indskrænke deres Antal saa meget som mulig. Men dertil kommer, at det er en betænkelig Sag at ordne dette Forhold med en provisorisk Lov. For det Første tager det, som ærede Medlemmer have udtalt, længere Tid, end naar man har Loven liggende færdig. Hvor hurtig man end vil være med at udstede en provisorisk Lov og træffe de Foranstaltninger, der skulde følge af den, vil det dog tage længere Tid, end naar Loven er tilstede. Men der kommer endnu et andet Hensyn til, og det er, at det navnlig for en lille Stat kan være nødvendigt i bevegede Tider at træffe Foranstaltninger, som sikke mod Overfald, uden at det vækker nogen Opsigt. Forbyder en Regjering Udsjælf af Heste, vækker det allerede en stor Opmærksomhed i de tilgrændsende Lande, og hos de større Stater bliver det anset for en foreløbig Foranstaltning til Krigsberedskab; men udsteder man en extraordinær Lov om Tilveiebringelse af Heste, der ere nødvendige til Forsyning af Hæren, naar den skal sættes paa Krigsfod, godtgjører man egentlig derved, at man har besluttet at tage Del i en Strid, som mulig forestaar, og det er Noget, jeg tror, man skal

vogte sig for. Det ærede Medlem udtalte, at han haabede, at Regjeringen aldrig skulde faae sine Ansætter opfyldte om paa denne Maade at faae de bestaaende Love forbedrede. Jeg tillader mig at nære det Haab, at Rigsdagen vil gaa ind paa det foreliggende Lovforslag og sætte mig i Stand til at forelægge det for Hs. Majestet til Sanktion; thi det er en nødvendig Lov, og jeg vil ikke anse det for forsvareligt, om man ikke træffer de fornødne Foranstaltninger til, at man i Tilfælde af Krigsberedskab kan forsyne Hæren med de fornødne Heste. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm) var jo navnlig i sine første Udtalelser en Del mildere mod Lovforslaget end det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds, men i sit sidste Foredrag tog han rigtignok en Del haardere fat paa det, end jeg tror, det i Virkeligheden fortjener. En Del af de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med, ere allerede blevne inødegaaede af to andre ærede Medlemmer af det høie Thing, de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Lvermoes) og Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev), og jeg kan slutte mig til, hvad der fremkom fra dem, men jeg skal dog tillade mig med et Par enkelte Ord at berøre nogle af de Udtalelser, det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds fremkom med. Det ærede Medlem udtalte, at det kunde — han vilde ikke sige, at det var en nødvendig Følge af Lovens Ord — se ud, som om der ved at udpege en Hest tillige blev nedlagt et Forbud mod at sælge den. Jeg tror ikke, det er muligt at lægge en saadan Betydning ind i Lovens Ord. Loven indeholder i § 1 en Bestemmelse om den Forpligtelse, der paahviler Landets Hesteeiere i Tilfælde af Krigsberedskab, nemlig at stille de dem tilhørende Heste til Hærens Raadighed, og i § 5 bliver der tilfagt disse Hesteeiere en fuld Godtgjørelse for de af dem leverede Heste, en Godtgjørelse, som bestemmes af Kommissioner, der blive udnævnte ikke af Regjeringen men af vedkommende kommunale Autoriteter, og hvor man altsaa kan være fuldkommen sikker paa, at det vil blive Mænd, som tage det fornødne Hensyn til Forholdene i Kommunen og med Upartistighed ville røgte deres Hvern. Det er det, der er paalagt og tilfagt Hesteeierne, men der staar ikke et eneste Ord i Loven, som kan foranledige Hesteeierne til at tro, at de ikke maa sælge en Hest, som er udpeget. Der staar heller ikke i Loven Noget, som behøver at tyde hen paa, at vedkommende Cier skal vide, at netop hans Hest er udset til at skulle tages i Tilfælde af Krigsberedskab. Det er Kommunalbestyrelserne, som skulde have deres Opmærksomhed henvendt paa, hvor de kunne finde det Antal Heste, som de isølge Forordningen skulle fremstille for Kommissionen; men dertil behøves virkelig ikke, at de skulde føre nøiagtige Ruller. Det ærede Medlem er jo meget nøie kjendt med Forholdene i Landkommunerne;